

per la qual cada any es fan milers d'enquestes als carrers i fàbriques que esdevenen una mostra significativa per a començar a fer comprovacions. Una vegada treta la mostra, Hisenda comença a cridar empresaris i contribuents en general, segons un ordre de prioritats perfectament establert. Per al 88, la comprovació de les rendes afectarà 56.360 espanyols. Si més no, al conjunt del País Valencià, Catalunya i les Illes, els inspectors observaran la realitat fiscal amb una grossa lupa.

Concretament, al País Valencià es faran 8.071 comprovacions; a Catalunya, 7.073, i a les Illes, 1.318. Les xifres són insensibles; però, atenent al nombre d'habitants de cada autonomia, es veu clarament que el País Valencià serà el més castigat per la mà d'Hisenda. Aquesta afirmació és encara més fàcilment comprovable si sabem que a Andalusia, per exemple, les comprovacions afectaran 9.356 contribuents. Però, en aquesta tasca d'investigació del frau, no s'inclouen els assalariats. Els inspectors miraran essencialment agricultors, fabricants, comerciants, empreses de serveis en general i professionals.

El secretari d'estat d'Hisenda ho ha dit ben clar: la participació de les rendes del treball en la recaptació de l'IRPF ha passat del 83% de 1986 al 76% de 1987. El motiu és ben clar: la inspecció i l'augment de la por a possibles sancions.

Aquest percentatge continuarà modificant-se a mesura que avancen els anys i el control d'Hisenda. Els mecanismes són complicadíssims, però el poder que dona la informació tributària cada dia és més gran.

Fins a l'entrada de l'època democràtica, tot era un desert. Després van anar introduint-se modificacions, però les rendes inferiors als 12 milions de pessetes anuals eren les perdedores. Les superiors fugien de la inflació, perquè l'escala de gravàmens deixava de ser progressiva a partir dels 12 quilos. «Aquest ha sigut el gran gol de la dreta econòmica del país. A partir d'enguany, les rendes inferiors als dos milions eixiran beneficiades, les mitjanes es quedaran igual i les superiors als 17 milions de pessetes pagaran més». És el missatge d'Hisenda. Però la gran batalla anirà també contra les plusvàlues de la borsa. Josep Borrell ha explicat recentment a Bayona (Galícia) que, «en aquest país, hi ha massa especulador, especialment borsari i immobiliari, que obtenen grans beneficis. Les seues rendes no aporten riquesa al país

i, a més a més, no assumeixen cap risc».

Per a Borrell, el tractament fiscal de les plusvàlues (diners que s'obtenen de la compra-venda ràpida d'accions i títols borsaris) és injust: «Thatcher i Reagan apliquen el que ací està criticant-se que apliquen, i el camí és englobar les plusvàlues i tractar-les com a ingressos de renda».

Hisenda pública

Aquesta serà, doncs, la gran batalla d'Hisenda per al 88; però n'hi ha més. El ministeri s'ha decidit a explicar als ciutadans on van a parar els impostos i, a més a més, ha acordat canviar la tasca tributària sota el nom d'Hisenda Pública. Tal com explica Borrell, es tracta de «desvincular la funció orgànica de la Hisenda Pública i identificar-la amb la funció pública. Avui no s'han de transmetre missatges de confiança als sectors econòmics. Ens hem de dirigir a l'opinió pública en termes de justícia social i hem d'evitar la doble Espanya: la que progressa i la que retrocedeix. El nostre eslògan serà: «Contribuir per a repartir»; i, si volem

que no hi haja marginats demà, s'ha de potenciar l'educació i augmentar l'ocupació, i això val diners. Aquests són els dos objectius (ocupació i educació), però encara en queda un altre: Europa, que és el context en el qual hem de créixer amb un gran esforç en inversions, en infraestructura, i, ho torne a repetir, caldrà tenir diners públics».

La justificació de Borrell és ben clara i aposta, com ell diu, per una opció política, però aquesta no fa gens de gràcia als empresaris i als sectors que fins ara han pogut amagar part dels seus guanys a la Hisenda Pública.

El que és clar és que, al nostre país, la pressió fiscal es manté molt per sota de la mitjana europea. Si ara tenim una pressió fiscal del 31%, altres països se situen al 40, fins i tot al 50, com és el cas de Dinamarca. A la gràfica, es veu clarament quina era la pressió fiscal en aquests països quan el nivell de riquesa (PIB per habitant) era el mateix que ara tenim. Això il·lustra clarament que encara anem amb sis o set anys de diferència i estem molt lluny del que ha de venir. □

ELS EMPRESARIS VOLEN QUE LERMA VIATGE PER A VENDRE PAÍS

València busca sense remei capital estranger

Les perspectives que ofereix la Comunitat Europea fan pensar a tothom que la inversió estrangera al País Valencià augmentarà, malgrat les crítiques a la Generalitat per falta de voluntat política a l'hora de captar inversions.

P. Montava

El País Valencià vol dòlars, francs i iens. Una vegada vista l'experiència de la Ford i IBM, polítics, sindicalistes i empresaris s'han adonat de la importància que pot tenir captar capitals estrangers en el context europeu. Els japonesos, i fins i tot algunes multinacionals nord-americanes, no amaguen les seues opinions i diuen clarament que «la península Ibèrica és la millor plataforma per a la conquesta de la Comunitat Europea». Als anys seixanta, algunes inversions d'aquest tipus podrien provocar rebutjos; però, ara, l'efecte és tot el contrari. A l'economia valenciana, fortament agrarista, el capital estranger podria aportar moltes innovacions; però, com sempre, s'ha arribat tard. Catalunya i Madrid s'ho emporten tot.

L'alarma ha sorgit de la mateixa

Josep Maria Simó.

Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de València. El seu president, Josep Maria Simó, ha dit molt clarament que «València ha de vendre la seua imatge a la resta del món per a fer atractives les inversions estrangeres». El mateix representant empresarial ha criticat fortament l'actitud de la Generalitat de Joan Lerma, en frases com aquesta: «Hi ha una falta de voluntat política per a vendre València. El pre-

no hi ha una mínima infraestructura que escolte els passos del capital estranger a la resta del món.

Aquesta factoria no té encara plaça per a instal·lar-se. La Ford no ha decidit ni tan sols el país, encara que tot el món sap que sorgirà de la terna formada per Espanya, França i Itàlia. El projecte per la construcció de la Ford-Electric-Electronic Divisions és més que una realitat i hi ha un estudi en

Europea i l'entrada en vigor del mercat únic.

El País Valencià ofereix uns nivells salarials pròxims a la mitjana, un nivell de qualificació de la força de treball acceptable, un ambient social estable i escassament conflictiu, encara que les dotacions d'infraestructura no siguin les alemanyes.

Amb tot això, és ben cert que els dòlars, els iens i els francs no hi arriben. Segons xifres de la Direcció General de Transaccions Exteriors, la inversió estrangera verificada al País Valencià durant 1986 fou de 4.698 milions de pessetes, xifra que representa l'1,2% del total estatal. El 1987, pel mateix concepte, entraren 9.000 milions de pessetes; és a dir, el doble, però el percentatge es mantenia en el mateix 1,2. Això vol dir que el País Valencià és la novena autonomia en el ranking d'inversions estrangeres, molt per sota de Madrid i Catalunya, que s'emporten en parts iguals un 65% del total.

A l'hora d'interpretar aquestes dades, s'ha de tenir en compte que es refereixen al domicili social de l'empresa i no a la seua localització real del projecte d'inversió. Això fa que bona part de les inversions industrials realitzades al territori estatal s'assignen a Catalunya (les realitzades pel grup KIO) i les corresponents a activitats terciàries (finances, assegurances, comerç i hostaleria) a Madrid.

El que és ben cert és que a l'Estat espanyol s'invertiren el 1986 un total d'1,1 bilions de pessetes. Aquesta xifra era el doble de la registrada el 1985, i, efectivament, tal com es preveia, el 1987 es tornà a doblar el 1986 (2,2 bilions).

Ara, el procés és imparable i, com a demostració, cal posar l'exemple de les dades del passat mes de gener, on es multiplicà per cinc la quantitat d'inversions estrangeres realitzades el mateix mes de l'any anterior. Del total d'inversions estrangeres durant aquest mes, el 60% corresponien a les realitzades pel grup Kuwait Investment Office (KIO) en Cartera Central i Urbanor. L'aportació dinerària exterior es va elevar a 44.490 milions de pessetes. Uns altres 21.068 milions corresponien a les aportacions per a ampliacions de capital en base a compres d'actualització i reserves.

El grup KIO és, en aquest moment, un inversor especial. El seu objectiu és invertir a l'Estat espanyol sense finalitats especuladores. Això genera riquesa, encara que ni a Catalunya ni a València agrada que el 84,8% de les seues inversions es queden a Madrid. □

Al País Valencià no hi ha una mínima infraestructura que «escolte» els passos del capital estranger a la resta del món.

sident no hauria de parar de viatjar perquè per a això tenim un president».

A l'empresariat valencià, s'escolten molt prop els passos de Catalunya en aquest sentit, i sempre és motiu de comentar el fet que el govern Pujol obrija una oficina de representació als Estats Units o al Japó. La decisió és fortament aplaudida a València, encara que es manté una actitud de resignació que ja tothom confessa.

El mateix conseller d'Indústria, Andreu Garcia Reche, ha confessat públicament que el País Valencià «rep anualment l'1,25% de les inversions estrangeres que es realitzen a l'Estat espanyol, i aquesta xifra és massa reduïda. Hem d'actuar i preparar un pla de captació d'inversions».

A València, hi ha pocs detractors de la idea; però, si més no, les actuacions són protagonistes per la seua absència.

Recentment, tots els mitjans de comunicació del País Valencià han recollit la notícia de la marxa enrere del projecte d'inversió de la multinacional Ford per a la construcció d'una nova factoria d'elements electrònics a Dundee (Escòcia). Doncs bé, la Universitat de Barcelona es mobilitzà ràpidament, la Generalitat de Catalunya actuà en el mateix sentit i, en el cas del País Valencià, tothom ho va saber gràcies a la premsa, i és que, efectivament,

l'aire per a la inversió de 10.000 milions de pessetes que possibilitarien la creació de més de 1.000 llocs de treball altament qualificats.

Els avantatges

Segons un treball del professor J. L. Orduña Lara, les empreses multinacionals que aporten inversions estrangeres «influeixen de manera significativa en el canvi del model tradicional d'exportació valenciana, que al mateix temps és indicatiu i índex en la dinàmica inversionista i, en alguna mesura, també, en la transformació de l'especialització industrial. A un nivell qualitatiu, la inversió estrangera directa afavoreix la incorporació de les tecnologies més avançades en els processos productius, la modernització de les pautes de gestió i l'organització de les empreses, tant per la via de la competència com pels efectes demostració».

De moment, no se sap res de quins són els mòbils i les estratègies de les inversions estrangeres localitzades al País Valencià, ni tampoc de la seva orientació exportadora i la seva incidència en la transformació de l'entramat productiu.

Ara, tothom pensa que la inversió estrangera al País Valencià augmentarà els pròxims anys, precisament per la perspectiva que ofereix la Comunitat